

Arrest

**nr. 192 248 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 1 november 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 8 maart 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 juni 2016.

1.3. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Arabier te zijn en de Syrische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Kafr Amim, Idlib. In 2008 vertrok u naar Griekenland om werk te zoeken. In 2010 keerde u terug naar Syrië om uw familie te bezoeken. U werd door de autoriteiten gezocht voor uw militaire dienst. U werd er ook van verdacht demonstraties, die toen reeds waren begonnen, voor te bereiden. Eind 2010 reisde u opnieuw naar Griekenland. U trouwde in mei 2012 met uw vrouw K.(...) W.(...), die de Poolse nationaliteit heeft. U reisde via Polen naar België om werk te zoeken. U kwam in België aan in december 2012 of januari 2013. Uw vrouw beviel in België van uw dochter. Enkele maanden na de geboorte vertrok uw vrouw met uw dochter naar Polen. U diende op 5 juni 2013 een eerste asielaanvraag in. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een weigering van verblijf in het kader van de Dublin-procedure. U werd in september 2013 terug naar Polen gestuurd. Daar werd u door vrienden van uw vrouw 's nachts van bij u thuis meegenomen naar een plaats en in elkaar geslagen. Na een verblijf van veertig dagen reisde u illegaal terug naar België. In mei 2014 werd ingebroken in uw appartement en werden uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs gestolen. U deed hiervan aangifte bij de politie. In 2015 begon u samen met uw oom T.(...) S.(...) A.(...) een zelfstandige onderneming in België. Op 8 maart 2016 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een paspoort, een uittreksel van de burgerlijke stand, het paspoort en de Belgische verblijfskaart van uw broer H.(...) H.(...) H.(...) (CGVS 15/15024, OV 8.076.042), een nationaliteitsverklaring van de Syrische ambassade in België, een volmacht voor de aanvraag van een paspoort vanuit het buitenland, een Griekse huwelijksakte, een papiertje met de namen van uw familieleden, een Belgisch proces-verbaal, twee documenten aangaande de betaling van sociale bijdragen voor uw zaak, een Poolse geboorteakte van uw dochter, foto's van Facebook en kopieën van een verlopen paspoort, uw identiteitskaart en de Poolse identiteitskaart van uw vrouw neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd bij de aanvang van het gehoor uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen. Niettemin blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking en u geen duidelijkheid gegeven over uw ware identiteit, uw profiel, uw reële achtergrond en uw verblijf voor uw komst naar België.

Vooreerst zijn uw verklaringen aangaande het moment van uw vertrek uit Syrië incoherent. Tijdens uw interview op de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u uit Syrië vertrokken te zijn in februari 2008 (verklaring DVZ 13/13998, p. 8). Uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 27 december 2007. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u op de DVZ echter pas in november 2010 uit Syrië te zijn vertrokken (verklaring DVZ, punt 10). Ook op het CGVS verklaart u steeds in uw dorp Kafr Amim te hebben gewoond totdat u problemen kreeg met de autoriteiten en in november of december 2010 uit Syrië vertrok (CGVS, p. 3).

Wanneer u op het CGVS dan geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag, namelijk dat u reeds in 2008 uit Syrië vertrokken zou zijn, zegt u dan dat u inderdaad in 2008 al vertrokken zou zijn maar dat u in 2010 enkele maanden terug in Syrië zou hebben verbleven om uw familie te zien (CGVS, p. 12 en 13). Deze poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren kan echter niet overtuigen. Immers, tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u onafgebroken in Griekenland te hebben gewoond van februari 2008 tot december 2012 (verklaring DVZ 13/13998, p. 8).

U verklaarde eerder op het CGVS ook in totaal slechts twee jaar in Griekenland te hebben verbleven (CGVS, p. 7). Tevens verklaarde u uitdrukkelijk op de vraag op welke verschillende plaatsen u overal heeft gewoond, zelfs voor korte tijd, tot aan uw vertrek in 2010, dat u steeds in uw dorp zou hebben gewoond en rept u met geen woord over een mogelijk eerste verblijf van twee jaar in Griekenland (CGVS, p. 3). U kan verder niet aannemelijk maken in 2010 in Syrië te hebben verbleven. Zo verklaart u dat de revolutie in Syrië reeds begonnen zou zijn wanneer u in Syrië verbleef (CGVS, p. 3, 6, 9). Echter, de revolutie in Syrië begon pas in maart 2011, verschillende maanden nadat u eind 2010 reeds terug naar Griekenland zou zijn gereisd. Bovendien is weinig aannemelijk dat u, zoals u verklaart, legaal naar Syrië zou zijn teruggekeerd in 2010 met een document van de Syrische ambassade in Griekenland (CGVS, p. 14). U was immers reeds op rekruteringsleeftijd voor de legerdienst en gaf ook aan hiervoor te vrezen (CGVS, p. 3 en 19).

U verklaarde verder in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u van 15 december 2012 tot 1 februari 2013 in Polen woonde en op 2 februari 2013 in België aankwam (verklaring DVZ 13/13998, p. 4 en 8). Op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaart u – voor uw eerste asielaanvraag en voor uw terugkeer naar Polen in het kader van de Dublinprocedure – slechts twee dagen bij uw vrouw in Polen te hebben verbleven vooraleer u op 28 december 2012 of 1 januari 2013 in België zou zijn toegekomen (CGVS, p. 7 en 10). Twee weken later zou u dan nog voor een week naar Polen zijn geweest (CGVS, p. 8). Ook dit zijn weinig coherente verklaringen.

Verder roept de vaststelling dat u beide keren zeer lang wachtte vooraleer u asiel aanvraag in België verdere vragen op met betrekking tot uw verblijfplaatsen en/of mogelijke verblijfsstatuten sinds uw vertrek uit Syrië. Rekening houdend met uw laatste verklaringen, namelijk dat u op 28 december 2012 of 1 januari 2013 in België zou zijn toegekomen, blijkt u een half jaar te hebben gewacht vooraleer u een eerste keer asiel aanvraag. Uw verklaring dat u de regels niet kende en dat u gewoon dacht hier te komen werken zijn weinig overtuigend en geven geenszins blijk van een nood aan bescherming van uw kant.

Vervolgens, nadat u terugkeerde vanuit Polen na uw eerste asielaanvraag, wachtte u nog eens bijna tweeënhalve jaar. Gevraagd waarom u zolang wachtte blijft u vaag en zegt u louter dat u schrik had en dat u geen identiteitsbewijzen had (CGVS, p. 9 en 10). Aan de hand van een dergelijke vage uitleg kan u niet verklaren waarom u ervoor koos tweeënhalve jaar illegaal in België te verblijven vooraleer opnieuw asiel aan te vragen. Bovendien had u wel degelijk een paspoort, een identiteitskaart en een rijbewijs, zodat uw uitleg dat u geen identiteitsbewijzen had weinig steek houdt. Deze documenten werden pas in mei 2014 gestolen uit uw appartement. De beslissing van de DVZ in het kader van de Dublin-procedure dateert van 27 augustus 2013. Gevraagd om uit te leggen wat u ermee bedoelt dat u geen identiteitsdocumenten had geeft u geen bijkomende informatie en zegt u louter dat u geen paspoort had (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat uw paspoort lange tijd nadat u reeds was teruggekeerd uit Polen werd gestolen zegt u louter dat het een tijdje was maar dat u niet weet hoelang, zonder verdere informatie te geven (CGVS, p. 11). U geeft op een ander moment nog mee dat u geen asiel aanvraag gedurende tweeënhalve jaar omdat u schrik had om terug naar Polen gestuurd te worden (CGVS, p. 10). Ook dit weet maar weinig te overtuigen gezien u in mei 2014, na de diefstal van uw documenten, beroep deed op de Belgische politiediensten en u tevens onder uw naam communiceerde en sociale bijdragen betaalde voor de onderneming waarin u samen met uw oom T.(...) werkte. Hieruit blijkt geenszins dat u schrik had van de Belgische autoriteiten.

U verklaart verder dat u sinds uw komst naar België in 2013, behalve eenmaal voor een week naar Polen, het land verlaten nooit zou hebben. Echter, uw broer H.(...) H.(...) H.(...) verklaarde tijdens zijn interview op de DVZ op 2 september 2015 en op het CGVS op 13 oktober 2015 dat u in Polen zou hebben verbleven (verklaring DVZ 15/15024, p. 7 en CGVS 15/15024, p. 4). Geconfronteerd met deze vaststelling zegt u louter dat u hem had gezegd om dit te verklaren, zonder verdere uitleg over waarom hij dit dan zou moeten zeggen (CGVS, p. 18 en 19). Wanneer gevraagd wordt waarom hij dit van u moest zeggen blijft u opnieuw vaag en zegt u slechts dat u werd teruggestuurd naar Polen en dat u uw broer niet in de problemen wilde brengen, wat geenszins verklaart waarom hij van u moest zeggen dat u in Polen verbleef (CGVS, p. 19). U wordt daarom gevraagd nogmaals uit te leggen waarom uw broer dit moest zeggen waarop u dan weer zegt dat u schrik had om zelf teruggestuurd te worden naar Polen en dat uw broer geweigerd zou worden, wat, gezien bovenstaande informatie over uw klacht bij de politie en uw betrokkenheid in de zelfstandige onderneming met uw oom T.(...), weinig weet te overtuigen. U verklaart verder dat u en uw vrouw twee maanden na de geboorte van uw dochter, die geboren is op 9 februari 2013, uit elkaar zijn gegaan (CGVS, p. 12). Echter, eerder in het interview verklaarde u dat u nog samen was met uw vrouw wanneer u asiel aanvraag in juni 2013 (CGVS, p. 11). Verder kan u geen

documenten met betrekking tot uw scheiding neerleggen. Gevraagd of u officieel gescheiden bent weigert u op de vraag te antwoorden en zegt u louter dat uw vrouw vertrokken is en dat “al uw documenten” gestolen zouden zijn, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 4). Echter, in het proces-verbaal wordt niets vermeld over scheidingspapieren. Gevraagd naar een of ander bewijs van uw scheiding kan u geen verdere informatie meer bieden (CGVS, p. 4). U verklaart later vervolgens dat uw advocaat u had gezegd geen tweede keer asiel aan te vragen omdat u getrouwd bent met een Poolse vrouw (CGVS, p. 10). Uit de vaststelling dat u eerst op de vraag of u officieel gescheiden bent louter antwoordt dat al uw documenten gestolen zijn maar vervolgens blijkt dat u nog steeds getrouwd bent, en uit de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het tijdstip van jullie breuk, blijkt dat u ook hierover geen duidelijk zicht wil bieden. Uw beweerde breuk met uw vrouw valt verder maar moeilijk te rijmen met de vaststelling dat u volgens uw broer in Polen zou wonen, noch met het feit dat u – een kopie van – de Poolse identiteitskaart van uw vrouw, afgehaald in augustus 2013 nadat jullie reeds uit elkaar zouden zijn gegaan, en een Poolse geboorteakte van mei 2013 neerlegt. Dat u wat betreft de geboorteakte zegt dat u uw vrouw hiervoor betaald zou hebben, kan maar weinig overtuigen, zeker gezien zij hiervoor zelf persoonlijk naar België zou zijn gekomen (CGVS, p. 18). Dat u tevens beweert in september 2013, na uw terugkeer naar Polen in het kader van de Dublin-procedure, plots door de vrienden van uw vrouw in elkaar te zijn geslagen waarna u schrik had om terug naar Polen te gaan, is evenmin moeilijk te geloven in het licht van bovenstaande vaststellingen (CGVS, p. 10).

U legt volstrekt incoherente en onaannemelijke verklaringen af met betrekking tot het tijdstip van uw vertrek uit Syrië, uw problemen in Syrië, uw verblijfplaatsen en uw verblijfssituatie en/of verblijfstitels sinds uw vertrek uit Syrië. Hierdoor ontnemt u het CGVS de mogelijkheid om uw nood aan internationale bescherming in te schatten. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 9 juni 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS, p. 2). Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw nieuwe paspoort, het uittreksel van de burgerlijke stand, de volmacht, de nationaliteitsverklaring en de kopieën van uw paspoort en uw vorig paspoort hebben betrekking op uw herkomst uit Syrië, die hier niet onmiddellijk ter discussie staat. De Griekse huwelijksakte, de Poolse geboorteakte en de kopie van de Poolse identiteitskaart hebben betrekking op uw huwelijk met de Poolse K.(...) W.(...), dat evenmin onmiddellijk wordt betwist. Het paspoort en de verblijfskaart van uw broer hebben louter op zijn identiteit en herkomst betrekking en voegen verder niets toe aan uw verklaringen. De foto's van Facebook hebben, gezien de maakbaarheid ervan, slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Het briefje met de namen van uw familieleden heeft louter betrekking op uw familieleden en voegt verder niets toe aan uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker stelt vooreerst vast dat zijn Syrische nationaliteit en zijn herkomst uit Syrië in de bestreden beslissing niet worden betwist. Hij kan dus niet teruggestuurd worden naar Syrië daar hij er een groot risico zou lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen, aldus verzoeker.

Vervolgens wenst verzoeker duidelijkheid te scheppen omtrent zijn vertrek uit Syrië. Hij stelt dat hij zijn hele leven in Syrië heeft gewoond tot aan zijn eerste vertrek naar Griekenland in 2007. Hij heeft twee jaar in Griekenland gewoond, wat hij ook spontaan heeft gemeld nadat hij tijdens het gehoor met zijn vorige verklaringen werd geconfronteerd. In 2010 is verzoeker voor een periode van twee maanden teruggekeerd naar Syrië. Daar heeft hij de problemen gekend die hem aangezet hebben om Syrië te verlaten en naar Europa te vluchten.

Verzoeker vreest te worden teruggestuurd naar Polen, zoals dit het geval was in 2013. Hij werd er naar eigen zeggen hard mishandeld door de nieuwe vriend van zijn ex-vrouw en diens vrienden. Het werd hem ook duidelijk gemaakt dat hij niet moest terugkeren naar Polen. Verzoeker heeft in Polen dus onmenselijke en vernederende behandelingen ondergaan. Dit is volgens verzoeker de reden waarom hij laattijdig zijn tweede asielaanvraag heeft ingediend, samen met het feit dat hij geen Syrisch paspoort had dat zijn identiteit kon staven. Dit is tevens de reden waarom hij aan zijn broer heeft gevraagd te zeggen dat hij in Polen was. Hij was immers bang dat, indien de Belgische autoriteiten zouden weten dat hij in België was, ze hem zouden terugsturen naar Polen. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn vrees ten aanzien van Polen duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd, niettegenstaande hij verschillende keren heeft verklaard dat hij vreesde terug te keren naar Polen omdat hij getrouwd was met een Poolse vrouw. Deze vrees weerlegt volgens verzoeker veel argumenten van het Commissariaat-generaal om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het Commissariaat-generaal had naar mening van verzoeker deze vrees verder moeten onderzoeken en had hem hieromtrent verdere vragen moeten stellen.

De laattijdige indiening van zijn eerste asielaanvraag verklaart verzoeker door het feit dat hij in januari 2013 een verzoek tot tijdelijk verblijf had ingediend in Polen op basis van zijn huwelijk met een Poolse onderdane. Zijn vrouw heeft hem echter verlaten, reden waarom hij zijn asielaanvraag in België heeft ingediend.

Waar hem in de bestreden beslissing nog wordt verweten tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd omtrent zijn verblijf in Polen, verwijst verzoeker naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de asielzoeker met de vastgestelde tegenstrijdigheden geconfronteerd dient te worden, wat *in casu* niet gebeurd is zodat genoemd artikel geschonden werd.

Ook meent verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In hoofddorde vraagt verzoeker de erkenning van zijn vluchtelingenstatus. Zijn Syrische nationaliteit wordt in de bestreden beslissing immers niet betwist. Bovendien werd zijn broer als vluchteling erkend zodat dient te worden vastgesteld dat ook diens nationaliteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken. Verzoeker benadrukt dat hij geen verblijfstitel heeft in Polen, zoals ook blijkt uit het administratief dossier. Hij heeft er ook nooit asiel aangevraagd. Verzoeker herhaalt zijn vrees in geval van terugkeer naar Syrië, namelijk dat hij zal gedwongen worden om er zijn militaire dienst te volbrengen en dat hij ervan beschuldigd wordt betogingen voor te bereiden. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vrees onvoldoende heeft onderzocht.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daar hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Syrië. Onder verwijzing naar het aan het verzoekschrift gevoegde rapport van Human Rights Watch betoogt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Syrië nog steeds beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *“Indien Uw Rechtspraak aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming zou kunnen toekennen en zich niet voldoende geïnformeerd zou achten, past het de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS voor verder onderzoek.*

De tegenpartij heeft de weigeringsbeslissing niet voldoende gemotiveerd onder meer betreffende zijn twijfels omtrent de laatste verblijfplaatsen van verzoeker.

De tegenpartij heeft hierover echter duidelijk te weinig vragen gesteld aan Meneer en heeft Meneer met deze twijfels niet duidelijk geconfronteerd.

Onder anderen om deze redenen past het de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het “*World Report 2017. Country Summary: Syria*” van Human Rights Watch van januari 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij volstrekt incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek uit Syrië, zijn problemen in Syrië, zijn verblijfplaatsen en zijn verblijfssituatie en/of verblijfstitels sinds zijn vertrek uit Syrië, waardoor hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid ontnemt om zijn nood aan internationale bescherming in te schatten, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het

subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. Vooreerst dient de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen allermindst eensluidende verklaringen heeft afgelegd aangaande het moment van zijn vertrek uit Syrië. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct vastgesteld "(...) Tijdens uw interview op de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u uit Syrië vertrokken te zijn in februari 2008 (verklaring DVZ X, p. 8). Uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 27 december 2007. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u op de DVZ echter pas in november 2010 uit Syrië te zijn vertrokken (verklaring DVZ, punt 10). Ook op het CGVS verklaart u steeds in uw dorp Kafr Amim te hebben gewoond totdat u problemen kreeg met de autoriteiten en in november of december 2010 uit Syrië vertrok (CGVS, p. 3).

Wanneer u op het CGVS dan geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag, namelijk dat u reeds in 2008 uit Syrië vertrokken zou zijn, zegt u dan dat u inderdaad in 2008 al vertrokken zou zijn maar dat u in 2010 enkele maanden terug in Syrië zou hebben verbleven om uw familie te zien (CGVS, p. 12 en 13). Deze poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren kan echter niet overtuigen. Immers, tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u onafgebroken in Griekenland te hebben gewoond van februari 2008 tot december 2012 (verklaring DVZ X, p. 8). U verklaarde eerder op het CGVS ook in totaal slechts twee jaar in Griekenland te hebben verbleven (CGVS, p. 7). Tevens verklaarde u uitdrukkelijk op de vraag op welke verschillende plaatsen u overal heeft gewoond, zelfs voor korte tijd, tot aan uw vertrek in 2010, dat u steeds in uw dorp zou hebben gewoond en rept u met geen woord over een mogelijk eerste verblijf van twee jaar in Griekenland (CGVS, p. 3). U kan verder niet aannemelijk maken in 2010 in Syrië te hebben verbleven. Zo verklaart u dat de revolutie in Syrië reeds begonnen zou zijn wanneer u in Syrië verbleef (CGVS, p. 3, 6, 9). Echter, de revolutie in Syrië begon pas in maart 2011, verschillende maanden nadat u eind 2010 reeds terug naar Griekenland zou zijn gereisd. Bovendien is weinig aannemelijk dat u, zoals u verklaart, legaal naar Syrië zou zijn teruggekeerd in 2010 met een document van de Syrische ambassade in Griekenland (CGVS, p. 14). U was immers reeds op rekruteringsleeftijd voor de legerdienst en gaf ook aan hiervoor te vrezin (CGVS, p. 3 en 19)." Verzoeker slaagt er met de uiteenzetting in het verzoekschrift geenszins in deze tegenstrijdigheden uit te klaren en duidelijkheid te verschaffen omtrent het ogenblik van zijn vertrek uit Syrië en over de periode waarin hij in Griekenland zou hebben verbleven. Gelet op voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker er geenszins in slaagt de door hem voorgehouden problemen die hij in Syrië zou hebben gekend geloofwaardig voor te stellen. In hoofde van verzoeker kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.7. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiare beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek uit Syrië, zijn problemen in Syrië, zijn verblijf in Griekenland en zijn verblijf in Polen, neemt niet weg dat zijn Syrische nationaliteit en zijn herkomst uit Syrië in de bestreden beslissing niet worden betwist. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld "Uw nieuwe paspoort, het uittreksel van de burgerlijke stand, de volmacht, de nationaliteitsverklaring en de kopieën van uw paspoort en uw vorig paspoort hebben betrekking op uw herkomst uit Syrië, die hier niet onmiddellijk ter discussie staat." Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er in Syrië actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het ontbreekt de Raad evenwel aan actuele informatie omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, Idlib. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan blijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiernaar enig onderzoek heeft

verricht. De commissaris-generaal beperkt zich er in de bestreden beslissing toe te stellen dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn verblijfplaatsen en/of verblijfstitels sinds zijn vertrek uit Syrië. Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift blijkt uit het administratief dossier evenwel dat verzoeker in Polen geen verblijfstitel heeft. Uit het antwoord van de Poolse autoriteiten blijkt immers dat verzoekers aanvraag voor een tijdelijk verblijf geweigerd werd op 5 juli 2013 en dat hij in Polen geen asielaanvraag heeft ingediend (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie). Uit niets blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook een gelijkaardig onderzoek heeft verricht naar verzoekers verblijfsstatus in Griekenland, waar hij blijkens zijn verklaringen meerdere jaren zou hebben gewoond.

Gelet op het voorgaande, dient de Raad dan ook vast te stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort is gekomen aan de onderzoeksplicht die op hem rust. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 mei 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS